

Катя Сербінова

ТАНОК

Катя Сербінова

Танок

«Издательские решения»

Сербінова К.

Танок / К. Сербінова — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-00-539172-8

Я бачу смерть. Вона з'являється у вигляді тварин біля живих людей. Поки що живих. Ночами мені сняться дивні сни, а вдень до мене злітаються ворони, невидимі іншим. Чому? Навіщо?

ISBN 978-5-00-539172-8

© Сербінова К.
© Издательские решения

Танок

Катя Сербінова

© Катя Сербінова, 2021

ISBN 978-5-0053-9172-8

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Гамір. Ніч. Галявина. Люди із села посеред лісу. Серед скам'янілих від холоду дерев юрмляться їхні постаті в натягнутих по самі вуха каптурах (якісь із вовни, якісь – із вовчого хутра). У натовпі панують жах та цікавість: хтось перешіптується, хоть голосно скиглить, декілька людей обабіч про щось сперечаються, поглядають на палаючу під місяцем плямку світла. На плямці – сліди. Витоптуються неприродньо рівним кільцем, а те, що їх лишає, невидиме. Лише жалісно порикує час від часу. Посередині кола незграбною купкою лежить щось велике й видовжене. Ті люди, що наважилися підступити ближче, помічають то край білої вовняної кофтинки, то пістряві шкарпетки, а ще далі – бліда подерта долонька під темним, заплетеним у кіски волоссям. Гарна долонька.

– Та заберіть її звідти! – кричить хтось у лісі, грюючи долоні біля чужих смолоскипів. – Ну ж бо, покличте когось! Воно не піде від неї так просто!

Декілька парубків, хто сміливіший, хрупнули підошвами на край застиглої від жаху галявини. Виставили наперед саморобні списики, в'їлися поглядом у коло... Наступний крок ніхто з них не зробив.

– То правда це? – сором'язливо спитав свого сусіда парубок. – Вона тепер у ньому живе? У цьому...

– Не те, щоб живе... Ніхто з них більш не живий. Та проте воно бачить і розуміє. Воно безпечно... Якщо дитини не чіпати.

У затінках лісових сосен прохрупала пара старих чобіт – прийшов батько-лісничий. Його м'які, зморшкуваті повіки ледве можна було побачити з-під темного, як у доньки, волосся. Під цими повіками – горе та спокій.

Люди розступилися спочатку перед кінчиком та дровком блискучої сокири, а потім і перед батьком.

– Співчуваю, – сказав хтось, але так тихо, що старий його, мабуть, і не почув. Минув останні дерева, став на край їхньої тіні.

– Ведмедю, – звернувся до нього на прізвисько, загороджуючи тулубом галявину, парубок, – ми намагалися! Воно не пускає взагалі нікого, лише тебе кличе...

Лісничий на прізвисько Ведмідь його не дослухав, легенько відсторонив парубка убік та ступив ближче до кола. До звіра, йому видимого.

Маленький бурий ведмедик радісно підбіг до старого. Його темні кігтісті лапи нарешті залишили коло: ведмедик хотів додому.

– Мені шкода, доню, – промовив Ведмідь чи то до тіла, чи до ведмедика, а потім, підперши колінними сокиру, підхопив тварину обома руками та поніс кудись у темні хащі.

Небо починало сіріти, натовп потроху мовчки розійшовся. Лише декілька залишилися пильнувати, щоб лісникову доньку не вкрали зголоднілі тварини. А десь у місті прокинувся я.

Я не думаю, коли йду вночі до школи. Мої черевики розуміють, куди треба йти й наскільки швидко. Місто велике, проте наодинці ходити безпечно. У нас гарне місто: багато дерев, околиці, вкриті горами та луками. Я дивлюся на дерева, поки мої ноги несуть мене поряд

із другом, а думки мої десь у горах. Ми звикли до цього: я звик, мій друг, мої черевики. Іноді друг каже щось до мене чи легенько повертає мене в потрібному напрямку, якщо попереду натовп, а натовпу майже не буває. Школа далеко, ми живемо на околиці міста, отож вирушаємо ще перед світанком. Люди в моєму місті надають перевагу дню.

– Попереду! – друг звично притримує мене за плечі, проте зараз це непотрібно. Я вже встиг повернутися з гір і бачу перед собою лісову автотрасу. Автотраси – найнебезпечніші місця з усіх, які чекатимуть на нас наступні п'ятнадцять хвилин дороги.

– Щось їх сьогодні замало, – кажу я, маючи на увазі машини. Гори в моїй голові повністю, безповоротно розсіялися.

– Справді. Може, десь таки народився та жере їх дракон? – мій друг занадто любить драконів.

– Може бути. То йдемо до нього? – нам було весело, а часу до школи вдосталь.

– А чому ж ні?

Ми наввипередки побігли по краю сірої смужки асфальту. Було сиво й трохи прохолодно, пахло живицею, як у справжньому лісі, проте по обабіч нас ніякого лісу вже не було, лише дві зелено-коричневі смужки, що розпливалися. Мій друг мчався, як і завжди, наче на справжніх драконячих крилах – про це я йому й повідомив, коли ми різко зупинилися біля повороту шосе. Драконолюб нічого не відповів. Тикнув пальцем кудись, куди не діставали мої очі.

За деревами посеред траси стояло декілька машин: три звичайні, одна з перебитим носом, ще одна була лікарняною. Інші машини по той бік також зупинилися, їхні водії з сім'ями вивалювалися з крісел та в щось вдивлялися. Я підійшов. На асфальті лежав чоловік з неприродньо розкинутими руками й оберненою в протилежний від мене бік головою... На одязі чорніла велика пляма. Я все зрозумів. Підійшов до друга, долонею показав, що хочу ще відпочити. Він погодився.

Через деякий час почулася ще одна сирена, й ми зважился підійти до людей, що вийшли з чорної машини. Мій погляд зрадливо ковзнув на асфальт. На спині в тіла сидів великий сіро-чорний птах. Я подивився на інших: ніхто не махав ногами, люди вели себе так, наче птаха взагалі не існує. Спитав у друга – той нічого не бачив, однак поцікавився, чи все зі мною гаразд. Мені перехопило подих.

Після школи я прийшов додому й трохи посидів із сім'єю на кухні. Мати розповідала про свій день, тато готував їсти, я слухав, і мені було б навіть цікаво, проте думки мої сьогодні постійно кудись тікали: до тіла в сутінках, до птаха, якого ніхто не бачив, проте якого бачив я... Страшного сіро-чорного птаха. Нарешті сіли їсти.

– А чому ми не їмо ворон? – запитав я, двілячись на шматок м'яса в тарілці. Він був схожий на людину на трасі.

Мовчанка. Мати проникливо подвиглася на мене, спитала, звідки такі думки. Тато, крізь силу щось проковтнувши, повідомив, що вони гіркі й взагалі так повелося ще з давніх-давен. Щось у його відповіді мені не сподобалося, проте я зробив вигляд, ніби це звичайне буденне питання. Мовчки дожував своє м'ясо та пішов до себе на другий поверх, посилаючись на домашні завдання. Тільки-но закрилися, клацнувши, двері, як я повалився на ліжко й загорнувся в ковдру. Не роздягаючись.

Навколо мене був ліс. Високий, зі старезними, довгими гілками, вкритими густою сосною голкою. Ті самі голки хрустіли під моїми черевиками, коли я йшов у темряві бозна-куди. Навколо знову, як і вранці, пахло живицею, співали птахи... Дуже реалістичний ліс.

Галявина – переді мною. Маленька темна галявина з кимось посередині. Він підходить до мене ближче, хрустячи гіллям, і я бачу, що це людина. Дівчина в масці ведмедя. Вона посміхається до мене, наче до друга, проте я не відповідаю. Мені не подобається цей ліс, ця маска... Те, що вона тримає мою долоню та тягне мене кудись у хащі. Куди?! Я, певно, німий, бо не можу

цього запитати. У неї чорне волосся, заплетене в кіски, й зелено-червоно-блакитні шкарпетки. Тепер ми стоїмо на ще одній галявині – зовсім темній, а навколо нас танцюють якісь постаті. Їхні тіла гарно, ритмічно вигинаються, штовхають повітря навколо багать. . . я хочу прокинутися, зараз, негайно!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.